

Júlia

Világszerte Nr. 1

Maisey Yates

Fogd a képet és fuss!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A JÚLIA 685. eredeti címe: The Last Di Sione Claims His Prize
(Harlequin Mills & Boon, Modern Continuity)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 685. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-629-9

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Azt rebesgették, hogy Alessandro di Sione elbocsátotta az egyik beosztottját, mert az két percet késett a kávéjával, ráadásul öt fokkal hidegebben szervírozta a kelleténél. Az egyik szeretőjét, aki éveken át kitartott mellette, állítólag annyival intézte el, hogy utasította: vegye át a búcsúajándékát az ő személyi asszisztensétől. Azt pletykálták, hogy tüzet okád, föld alatti barlangban lakik, és természetfölötti erővel rendelkezik.

Ennek fényében nem is csoda, hogy az ideiglenesen felvett titkárnője kivörösödött arccal tipegett be főnöke irodájába a férfi nagyapjának nyomában, és úgy nézett ki, mint aki a veszthelyre készül.

Giovanni di Sione nem hagyta, hogy bárki is az útjába álljon. Egyetlen személyi asszisztens sem lett volna képes eltéríteni attól, amit a fejébe vett. Előrehaladott kora és megromlott egészsége sem jelentett akadályt.

De honnan tudhatta volna a szerencsétlen helyettes mindezt? Alex csak nemrég alkalmazta személyi asszisztense helyére, aki éppen szülési szabadságon volt. És mivel a lány nem ismerte főnöke nagyapját, jogosan tartott attól, hogy az öregúr nemkívánatos betolakodó, és Alessandro meg fogja büntetni őt, amiért csődöt mondott.

Alex nem érzett készletét arra, hogy tisztázza a félreértést.

– Ret... rettenetesen sajnálom, Mr. Di Sione – dadogta elfúló hangon a lány, miközben dús keblére szorította egyik kezét. – Tér... térjek vissza a munkámhoz? – kérdezte remegő hangon.

Alex elhessegette, mint valami bosszantó rovar, szerencsétlen lány pedig igyekezett mielőbb eltűnni a közeléből.

– Ahogy látom, talpon vagy, és teszel valamit a kondíciódért – üdvözölte a nagyapját mindenféle érzélgősség nélkül, mivel a kettejük kapcsolatában nem volt helye az efféle gyengeségeknek. Titokban örült Giovanni váratlan életerejének, és arra gondolt, hogy az öregúr egészségi állapota az „elveszett szeretők” minden egyes visszaszerzett darabjával egyértelműen jobb lett.

– Valóban egyre erősebbnek érzem magam.

– Örömmel hallom.

– Az viszont, ahogy az asszisztensedet ugráltatod, nem túl dicséretes – dorgálta meg unokáját Giovanni, miközben a látogatók számára fenntartott székre rogyott.

– Ezt úgy mondod, mintha engem érdekelne, hogy mit gondolnak rólam mások. De mindketten tudjuk, hogy nem ez a helyzet.

– Igen, de annyira azért nem vagy szörnyű, mint amilyennek mutatod magad. – Giovanni óvatosan hátradőlt, és a combjára támasztotta a kezét. Tizenhét év után visszatért a leukémia. Ebben a korban persze amúgy is meg voltak számlálva a napjai ezen a földön, függetlenül az egészségi állapotától. Elfogadta, hogy a visszaesése is erre utaló jel, amelyet komolyan kell vennie.

Alex tisztában volt mindezzel, és úgy vélte, hogy a nagyapja ezért szeretné a lehető legrövidebb időn belül visszaszerezni az „elveszett szeretőit”. Ő és a testvérei az erről szóló mesészerű történeteket hallgatva nőttek fel, anélkül hogy egyszer is elmagyarázták volna nekik a kincsek eredetét, jelentőségét vagy titokzatos hátterét.

És most Giovanni szétküldte unokáit a világ minden tájára, azzal a megbízatással, hogy szerezzék vissza számára ezeket az emlékeket. Mindenkit, Alessandrot kivéve...

Alex egy ideje már várta, hogy megtudja, mi lesz a küldetése.

– Lehet, hogy jobb vagyok, mint a hírnevem – ismerte be vontatottan, miközben hátradőlt a vezetői székében, és anélkül hogy tudatában lett volna, ugyanazt a pózt vette fel, mint a nagyapja.

– Legalább velem szemben nem viselkedsz annyira tiszteletlenül.

– Mit mondhatnék erre, *Nonno*? Valószínűleg te vagy az egyetlen ember a földön, aki még nálam is tiszteletreméltóbb.

Giovanni erre csak bosszúsán legyintett.

– Nagyon jól tudod, hogy hízelgéssel nálam semmire sem mész.

Még szép, hogy tudta! A nagyapja igazi úttörő volt, egy harcos, egy látnok, aki a saját kezével építette fel a birodalmát, miután fiatalemberként Szicíliából Amerikába érkezett. Keményen dolgozott, és csalhatatlanok voltak az ösztönei a kereskedelem terén.

Átfogó tudását legidősebb unokájának is átadta, és mindent megtett, hogy felébressze és táplálja benne az üzlet iránti szenvedélyt... méghozzá sikerrel. Ez volt az, ami összekötötte őket.

– Talán unatkozol, és szeretnél ismét beleszólni a vállalat ügyeibe?

Giovanni halványan elmosolyodott.

– Eszemben sincs. Van egy megbízásom a számodra.

Alex bólintott.

– Szóval most nekem kell szembenéznem a kihívással?

Nagyapja mosolya szélesebb lett.

– Az utolsót neked tartogattam, Alessandro. Egy festményről van szó, amely a világot jelenti számomra.

Giovanni ezt minden különösebb érzelem nélkül mondta, Alex hirtelen mégis kellemetlen nyomást érzett a mellkasában.

– Egy kép? Nehogy azt mondd, hogy titokban műgyűjtő voltál!

Giovanni kuncogni kezdett.

– Nem, semmi ilyesmi. Hallottál már Isola D'Oro királyi családjáról? – kérdezte.

– Ha tudtam volna, hogy vizsgáztatni fogsz, felkészültem volna...

– Kitűnő képzést kaptál egy elitiskolában. Remélhetőleg nem csak pénzkidobás volt az egész.

– Egy kamaszodó, a szüleiktől távol lévő fiúkkal teli oktatási intézmény, mellette pedig egy internátus ugyanilyen helyzetben lévő lányokkal. Szerinted mégis mit tanultunk meg ott?

– Valamit, ami továbbfejlesztette istenadta tehetségedet – vágott vissza könnyedén Giovanni, amivel sikerült is kifognia a szelet unokája vitorlájából. – A kép egyébként botrányos műalkotásnak számít a királyi család történetében. Persze ez csak pletyka, mivel soha senki nem látta a festményt.

– Rajtad kívül, gondolom.

– Valóban azon kevesek egyike vagyok, akik tanúsíthatják a létezését.

Alex halkán felnevetett.

– *Nonno*, te mindig tartogatsz meglepetéseket.

Giovanni vele nevetett, kissé erőltlenül, de lelkesen.

– Ez valószínűleg eléggé találó jellemzés, *nipotino*. Ez a körülmény azonban inkább előrehaladott koromra, mint a saját érdemeimre vezethető vissza, nem gondolod?

– Honnan tudhatnám? Az életem szinte kizárólag az iroda körül forog.

– Szerintem ez a fiatalság és életerő gyalázatos elpazarlása.

– És ezt olyasvalaki mondja nekem, aki az én koromban a nap huszonnégy órájában azon fáradozott, hogy építse a birodalmát, és gyarapítsa a vagyonát!

– Az idősebb generáció kiváltsága, hogy visszamenőleg másként lássa a tényeket.

Alex elvigyorodott.

– A fiatalok kiváltsága pedig az, hogy az öregek tanácsait figyelmen kívül hagyják.

Imádott szócsatákat vívni a nagyapjával, legalábbis azóta, hogy felnőtt, és egyenlő felekként állhattak szemben egymással. Ezért újabb kedélyes válasza számított, de az ezúttal elmaradt.

– Ebben az esetben nem – felelte Giovanni komolyan, és mélyen unokája szemébe nézett. – Ezúttal ugyanis a mindent elsöprő, igaz szerelem a tét. Mindenképp szeretném visszakapni azt a festményt.

Alex mosolya nyomtalanul eltűnt. Fürkésző tekintettel méregette az öregúr sápadt arcát, aki az egyetlen apafigura volt az életében. *Nonno* tanította meg neki, mit jelent a tisztesség és a büszkeség, nagyapjuk volt az, aki őt és a testvéreit más erkölcsi értékek mentén nevelte, mint a halálos balesetben elhunyt szüleik. A többévnnyi bizonytalanság és elutasítás után a nagyapjuk megmutatta nekik, milyen az, amikor szeretik és elfogadják az embert. Megtanította őket arra, hogy legyenek büszkék a családjuk nevére, és semmit se tekintsenek garantáltnak.

– Szóval vissza kell szerezni neked ezt a festményt – vette fel Alex a beszélgetésük fonalát, még mielőtt hatalmába kerítette volna az érzelmesség.

– Így van, *nipotino*. Úgyis túl sokat dolgozol. Egy kalandos utazás jót fog tenni neked, talán még valami régen elveszett dolgot is sikerül újra felfedezned.

Szokásához híven a nagyapja már megint rejtvényekben beszélt.

Alex megköszönte a torkát.

– Szerintem a valódi természetének megfelelően kellene kezelni ezt az egészet – mondta végül rekedten. – Üzleti tranzakcióként. Ez az, amiben igazán jó vagyok, ráadásul tőled tanultam. Nélküled valószínűleg a csatornában végeztem volna, vagy ami még rosszabb, haszontalan élősködővé váltam volna, aki pezsgőzéssel és mulatozással tölti az idejét South Beachen.

– Milyen rettenetes gondolat! – élcelődött Giovanni.

– Különösen, mivel ebben az esetben a te pénzedet szórtam volna.

– Kedves tőled, hogy így hozod a tudomásomra, milyen jó hatással voltam rád. De attól még nem utazhatok személyesen Aceenára, mert már az is hatalmas erőfeszítembe került, hogy az irodádba bejöjsek.

– Aceenára? – Alex ráncolni kezdte a homlokát. Csak keveset tudott a Földközi-tengerben található aprócska szigetről azonkívül, hogy hófehér homokos strandjai és kristálytisza vize miatt világhírű.

Giovanni felvonta bozontos szemöldökét.

– Várok, *nipotino*. Most megmutathatod, mi mindent tanultál abban a drága intézményben.

Alex erre önkéntelenül is elvigyorodott.

– Azt legalább tudom, merre van Aceena, *Nonno* – próbálta menteni a menthetőt. – És azt is, hogy a fő attrakciója a bőségesen folyó alkohol, a fő importcikkét pedig a frissen érettségizett fiatalok teszik ki, akik minden tavasszal megjelennek a szigeten.

– Emellett viszont az a hely, ahol a D’Oro család átmenetileg a száműzetését töltötte. Elvileg már csak a királynő él a szigeten a lányunokájával. A pletykák szerint ő volt a festmény modellje...

– Giovanni tartott egy kis szünetet – és tulajdonosa. Legalábbis így hallottam.

Alex nem volt bolond, és nem volt ínyére az sem, ha annak nézték.

– Úgy tűnik, meglehetősen sokat tudsz a királyi családról.

– Valóban van némi kapcsolat Isola D’Oro és köztem. Régebben gyakran felkerestem – vallotta be Giovanni vonakodva. – Csodálatos emlékeim fűződnek hozzá, amelyeket mélyen a szívemben eltemetve őrizgetek.

– Lenyűgöző.

– Nem várom, hogy osztozz akár a rajongásomban, akár az érzéseimben! – fortyant fel Giovanni.

– Egyszerűen csak teljesítsd a kérésemet, Alessandro!

Már nem *kisunokám*, állapította meg magában Alex, de csak mosolygott a dolgon.

Természetesen készen állt teljesíteni nagyapja bármilyen kívánságát. Tartozott neki, és örült, hogy kimutathatja a háláját a sok szeretetért és gondoskodásért, amit tőle kapott. Ha *Nonnónak* az az álma, hogy újra összegyűjtse az „elveszett szeretőit”, akkor annak úgy is kell lennie.

– Amit csak szeretnél, *Nonno* – ígérte Alex. – Kívánságod számomra parancs.

– Melodramatikus hollywoodi jelenetet csinálsz ebből az egészből – morgolódott Giovanni.

Alex felvonta sötét szemöldökét.

– A küldetésből, amelynek célja, hogy felkutassak egy elveszett, botrányosnak bélyegzett festményt, amely egy trónfosztott királynő birtokában van, aki egy a Földközi- tengeren található apró szigeten él száműzetésben? Kifelejtettem valamit?

Giovanni erre már nem mondott semmit.

2. FEJEZET

– Egy férfi várakozik odakint. Lucia királynővel kíván beszélni.

Gabriella hercegnő felnézett a könyvéből, és ráncolni kezdte a homlokát. A legtöbb háztartási alkalmazott tisztában volt vele, hogy Gabriella nem szereti, ha kedvenc menedékében, a könyvtárban zavarják. Nagy sóhajjal levette a szemüvegét, és megdörzsölte fájó szemét. Aztán kinyújtotta a lábát, és enyhén elfintorodott.

– Miből gondolja ez a férfi, hogy felbukkanhat itt előzetes bejelentés nélkül, és audienciát kérhet a királynőtől? – Gabriella újra feltette a szemüvegét, és a könyve fölött összekulcsolta a kezét, miközben a válaszra várt.

– Alessandro di Sione a neve, amerikai üzletember. Azt állítja, hogy valami „elveszett szerető” után kutat.

Gabriella talpra ugrott, kissé megtántorodott, de aztán erőt vett magán, és égő arccal várt, amíg a szoba már nem forgott többé körülötte.

– Minden rendben, *principessa*? – kérdezte aggódalmasan Lani.

– Jól vagyok – állította Gabriella egy elutasító kézmozdulat kíséretében. – Azt mondta, hogy „elveszett szerető”? Az a férfi a festményt keresi?

– Én semmiféle festményről nem tudok.

– De én igen – felelte Gabriella, és azt kívánta, bár csak kéznél lenne a naplója, hogy megbizonyosodhasson a dologról. – Csak azt nem tudom, valóban létezik-e. – Sosem kérdezett rá közvetlenül a nagymamájánál, mert az idős hölgy mindig rendkívül tartózkodónak mutatkozott ebben a témában, de rengeteg mendemonda élt a festménnyel kapcsolatban.

Az igazat megvallva, Gabriella nem is nézte volna ki a nagymamájából a botrányos pózolóást, amely állítólag jellemzi a festményt. És mégis, titokban mindig azon töprengett...

Lani ingerülten megcsóválta a fejét.

– Bocsásson meg, *principessa*, de szerintem fontos tudni, hogy valami létezik-e, vagy sem.

– De nem az én világomban.

Ha a család- és elődkutatás titkairól volt szó, akkor Gabriella szemében a tények egyenesen létkérdésnek számítottak. Kiindulási pontnak. Más volt viszont a helyzet, amikor titkok és legendák felderítéséhez gyűjtött információkat. Olyankor ugyanis annak megállapítása, hogy létezik-e valami, vagy sem, gyakran az utolsó lépés volt, nem pedig az első.

Anélkül, hogy tudatában lett volna, Gabriella figyelme az idegenről – aki pedig sokkal égetőbb problémát jelentett, és közvetlenül veszélyeztette mind az ő, mint pedig a nagymamája nyugalját – a kedvenc témája felé kalandozott.

Mert nem csupán arról volt szó, hogy a szívéen viselte az elődök kutatását. Erős vágy hajtotta, hogy megértsen és elemezzen mindent, ami a családjával kapcsolatos, és kétség esetén helyreigazítást kérjen, amennyiben valakit igazságtalanul meghurcoltak.

– Akkor mihez kezdjek a látogatónkkal, *principessa*?

Gabriella a hajdani, régens korabeli angol szokásoknak megfelelően legszívesebben megüzentte volna a férfinak, hogy ő és a nagymamája épp nem tartózkodnak otthon. Csakhogy az amerikai kifejezetten az „elveszett szeretőről” beszélt, Gabriella pedig szörnyen kíváncsi volt, vajon mit tudhat pontosan a titokzatos és botrányos műalkotásról. Különösen, mivel idáig neki sem sikerült egyértelműen bizonyítania a létezését.

Muszáj kiderítenie, miféle játékot játszik az idegen. Vajon csak egy csaló, aki valamiféle ármánnyal pénzt akar kicsikarni egy nemes hölgytől? Amennyiben ez a helyzet, a férfi kénytelen lesz ővele megelégedni, a nagymamájára pedig még messziről sem vethet egyetlen pillantást sem.

– Semmi okunk nyugtalanítani a királynőt. Éppen teázik a reggelizőszobában. Majd én beszélek azzal a férfival – döntötte el Gabriella hirtelen ötlettől vezérelve. Egyetlen intéssel elbocsátotta

Lanit, majd könnyed léptekkel végigsietett a tágas előcsarnokon. Csak amikor megérezte a puha szőnyeget meztelen talpa alatt, akkor kezdett derengeni neki, hogy az öltözéke aligha illendő egy királyi fenség számára.

Mivel egész életében erre nevelték, Gabriella gond nélkül képes volt eljátszani a hercegnő szerepét a nyilvánosság előtt, de amint megérkezett Aceenára, és belépett gyönyörű, elszigetelten fekvő otthonába, az egyedi tervezésű ruhákkal együtt minden más egyebet is levetkőzött, ami terhes volt számára. Itt kibontotta a szigorú franciakontyot, lemondott a sminkről, és egyszerűen csak Gabriella volt.

Felsóhajtott, és megigazította a szemüvegét, amelyet mindig kontaktlencsére cserélt, valahányszor a nyilvánosság elé kellett lépnie. Mivel úgysem állt szándékában lenyűgözni az idegent, egyszerűen továbbmasírozott, ügyet sem vetve leengedett hajára és meztelen lábfejeire.

Úgy tűnt, hogy a hivatlan vendég időközben beengedte magát. Gabriellának elég volt egyetlen pillantást vetnie rá, hogy tudja, az illető nem veszi jó néven, ha az ajtó előtt várakoztatják.

A férfi egyszerűen... lehengerlően nézett ki.

Hangsúlyos járomcsont, erős áll, klasszikus formájú száj – egy zseniális teremtő alkotása. Annyi nyilvánvalóan előnyös tulajdonság! A kemény vonások már-már tökéletes szimmetriája egy leheletnyi tökéletlenség után kiáltott, hogy az ember szeme legalább egy pillanatra megpihenhessen. Gabriella a kissé ferdének tűnő felső ajakban rá is talált erre. Ettől a komor Adonisz valamivel emberibbnek tűnt.

A teste viszont egyértelműen olyan volt, mintha az istenek követe lenne. Beleértve széles vállát, izmos mellkasát és hosszú, erős lábát, amelyre méret után készült nadrág simult.

A tökéletesség megtestesülése!

Gabriella pislogott egyet, és megpróbálta összeszedni magát. Ez még hozzá képest is egy képtelenül hosszú kalandozás volt a romantikus fantáziák birodalmába.

– Jó napot! – szólalt meg szigorúbban, mint tervezte. – Segíthetek?

A futó pillantás, amellyel a férfi tetőtől talpig végigmérte, teljes érdektelenségről árulkodott.

– Az „elveszett szeretőről” szeretnék beszélni Lucia királynővel.

– Erről már tájékoztattak. De attól tartok, a királynő jelenleg nem fogad vendégeket. – Gabriella ellenállt a késztetésnek, hogy megigazítsa a szemüvegét. Helyette karba tette a kezét, és a fekete szabadidőnadrág, valamint a túlméretezett póló ellenére igyekezett fenségesnek tűnni.

A férfi gúnyosan felvonta sötét szemöldökét.

– És ezzel az üzenettel ideküldi... kit is? Ki vagy te tulajdonképpen? Egy unatkozó, lázadó tinédzser, akit nem engedtek el a hön áhított bevásárló körútra?

Gabriella kihúzta magát, és felszegte az állát.

– Gabriella D'Oro hercegnő vagyok. Tehát ha azt mondom magának, hogy a nagymamámnak nem áll szándékában audiencián fogadni, akkor kénytelen elfogadni a szavamat. Ez az otthonom, amelyben nincs az ön számára hely.

– Különös, pedig elég tágasnak tűnik.

– Nos, igen. Attól tartok, hogy tele vagyunk amerikai üzletemberekkel, ezért magát már csak a padlón tudnánk elhelyezni, amely egy ilyen finom úriember számára egyértelműen túl poros lenne – vágott vissza Gabriella a férfiéhoz hasonlóan nyegle modorban.

Alex szeme veszélyesen megvillant.

– Főleg a vadonatúj öltönyömben...

– Az mindenképp odalenne. Szóval jobb, ha inkább távozik.

– Hosszú utat tettem meg, hogy láthassam a nagymamáját, *principessa* Gabriella... – Hogyan sikerült elérnie a férfinak, hogy a neve és a rangja úgy hangozzék a szájából, mint egy durva sértés? – Talán meglepi, de nem azért utaztam Aceenára, hogy buta szópárbajt vívjak, hanem azért, hogy egy festményről beszélgessek.

– Ezt már mondta. Sajnálattal kell közölnöm azonban, hogy ilyen festmény nem létezik. Viszont szeretném megtudni, hogy mit hallott róla. És kitől.

– A nagyapámtól. Ő... nagy műkedvelő és gyűjtő. Az ő megbízásából vagyok itt, hogy

megvásároljam a képet, és hajlandó vagyok rendkívül nagyvonalú összeget fizetni érte. Feltételezem, hogy száműzetésben élő királyi fenségek nem engedhetik meg maguknak, hogy elutasítsanak egy ilyen ajánlatot.

– Ó, hálás vagyok az aggodalmáért, de egészen jól elboldogulunk – világosította fel Gabriella a férfit rezzenéstelen arccal. – Amennyiben sürgető kényszert érez, hogy támogasson valakit, akinek igazán szüksége lenne rá, szívesen a rendelkezésére bocsátok egy listát.

– Nem, köszönöm. Én a képet akarom, és bármilyen árat hajlandó vagyok fizetni érte.

Gabriellának kiszáradt a szája, ami eléggé megnehezítette a beszédet.

– Attól tartok, csalódást kell okoznom önnek. Valóban tekintélyes a műkincsgyűjteményünk, de az ön által említett festmény sajnos nincs benne. Valószínűleg egyáltalán nem is létezik... vagy már nem.

Alex szárazon felnevetett.

– Nem kétlem, hogy a családja szereti ezt a benyomást kelteni. Ennek ellenére biztos vagyok abban, hogy maga többet tud, mint azt hajlandó elárulni, *principessa*.

– *Scusi*, de én csak egy ostoba fiatal lány vagyok, akit jobban érdekel a divat, mint a művészet. Hogyan tudhatnék többet, mint egy olyan tapasztalt, javakorabeli férfi, mint maga? – kérdezte Gabriella fennhéjázóan, és megigazította a szemüveget az orrán.

– Például arról nyilván többet tud, hogy mitől annyira vonzó Justin Bieber az olyan kis csitriknek, mint maga.

– Nem mond semmit a név.

– Ez meglep. Azt hittem, minden kislány fülig szerelmes belé.

Gabriella felszegte az állát. Ez az arrogáns alak már megint úgy kezeli, mint valami naiv diáklányt!

– Ó, hallottam, hogy az idősebb korosztálynak egy hosszú utazás után némi erősítőre van szüksége. Adjam meg magának egy jó kis kávézó címét? Itt van a közelben.

– Szívesen elfogadnék néhány falatot, amennyiben hajlandó lenne körbevezetni csodás otthonában.

– Sajnálom, de arról szó sem lehet.

Alex felsóhajtott, és egyik kezével megdörzsölte borostás állát.

Gabriella megborzongott, amikor eljutott a füléig az alig észlelhető hang. Ez volt az egyik gyengéje. Rendkívül érzéki volt. Imádta a művészeteket, a puha párnákat, a rafinált desszerteket és a finom kelmeiket. A régi könyvek illatát, valamint a teleírt oldalak érzetét az ujjai alatt. És képes volt érzékelni a legapróbb zajokat is, mint például amikor serceg a borosta.

– Biztos benne, hogy a megfelelő taktikát vetette be ellenem? – próbálkozott Alex ismét. – Mert ha most elküld, kénytelen leszek megkerülni magát. Vagy úgy, hogy közvetlenül a nagymamájához fordulok, vagy pedig kiderítem, ki intézi a királyi család ügyeit. Biztos vagyok abban, hogy találok valakit, aki képes értékelni az ajánlatomat.

Ezt a tervet akár siker is koronázhatná. Például akkor, ha a férfinak sikerülne előkeríteni Gabriella szüleit, és elkezdene bankjegyeket lebegtetni az orruk előtt. Vagy inkább valami illegális szert, cserébe az információért egy régi festményről. Garantáltan szívesen segítenének neki. Szerencsére ők valószínűleg még kevesebbet tudnak, mint Gabriella.

A lány gyötrődött. Egyfelől azt akarta, hogy a férfi maradjon, másfelől viszont mielőbb szeretett volna megszabadulni tőle.

Kíváncsisága ellenére egyértelmű volt, hogy a férfinak mennie kell.

– Vállalom a kockázatot. Nyugodtan nézzen körül a csodálatos parkunkban, mielőtt távozna. Ami pedig a díszkertünket illeti, engedélyezem, hogy annyi időt töltsön el benne, amennyit csak szeretne. Tekintse ezt afféle vigaszdíjnak a részemről!

Alex szája sarka gyanúsán megrándult.

– Az igazat megvallva, egyáltalán nem érdekel a maga díszkertje, *principessa*.

Ahogy a férfi ezt mondta, attól forró borzongás futott végig Gabriella gerincén, és gyorsabban kezdett száguldani a vér az ereiben. Ez pedig egyáltalán nem tetszett neki.

– Nos, sajnos a díszkertemen kívül egyebet nem láthat belőlem, uram.

– Magának is szép napot! – mormolta Alex enyhe meghajlás kíséretében.

Az alig leplezett gúny mélyen érintette Gabriellát, ezt viszont mindenképp szerette volna eltitkolni a férfi elől, ezért sarkon fordult, és egyszerűen faképnél hagyta a márvánnyal borított előcsarnokban. Valamelyik alkalmazott majd biztosan ajtót mutat neki.

– Jól hallottam, hogy látogatónk volt? – kérdezte tőle a nagymamája, amikor nem sokkal később belépett a reggelizőszobába.

Nem lett volna értelme megkérdezni, honnan tud róla. Nagyon kevés dolog kerülte el Lucia királynő figyelmét az otthona falain belül.

– Egy amerikai üzletember – felelte Gabriella, és most még kevésbé érezte jól öltözöttnek magát, mint korábban.

Nagymamája szokás szerint makulátlan öltözéket viselt, és a frizurája is kifogástalan volt. Gyakorlatilag sosem tett különbséget a privát és a nyilvános szereplések között. Ezüstszürke haját egyszerű kontyba tűzte. A sminkje egyszerre volt diszkrét és tökéletes, szép formájú körmeit pedig ugyanolyan halvány korallszínűre lakkozta, mint amilyenben a rajta lévő elegáns szoknya pompázott. A cipője ugyanolyan krémszínű volt, mint a selyemblúza.

– Értem. – A királynő lerakta a csészejét. – És mit akart?

– Hm... Olyan dolog után érdeklődött, amiről valójában még sosem beszélgettünk – felelte kissé körülményesen Gabriella. – Az „elveszett szeretőnek” nevezett festményre volt kíváncsi.

Az idős hölgy tartása nem változott, és nem is nézett Gabriellára. És ha hirtelen nem sápadt volna el ijesztő mértékben, az ember azt hihette volna, hogy nem is figyelt oda.

– Természetesen leráztam azt a tolakodó alakot. Azt mondtam, hogy a kép nem is létezik. Felajánlottam neki, hogy távozóban nyugodtan gyönyörködjön kicsit a csodálatos parkunkban.

Gabriella nagymamája az ablak felé fordította a fejét. Éppen abban a pillanatban egy magas, sötét öltönyös alak sietett el előtte, majd el is tűnt a látómezejükből.

Árnyék suhant át Lucia arcán.

– Hívd vissza!

Gabriella megmerevedett.

– Ezt... nem tehetem! Hiszen épp az imént küldtem el. Különben is, biztosan...

– Vissza kell hoznod őt, Gabriella!

Amikor a nagymamája ilyen hangnemben beszélt, nem volt értelme a vitának. Ennek ellenére a lány tett egy próbát.

– Nem bízom benne. Nem szeretném, ha felzaklatna vagy...

– Tudnom kell, ki ő, és miért érdeklődik a kép után. Ez rendkívül fontos számomra. – Lucia hangja olyan acélosan csengett, hogy nem lehetett visszautasítani.

– Természetesen, *Nonna*, vissza fogom...

– *Santo cielo, ragazza!* Vedd fel végre a cipődet, és indulás!

Gabriella összeszorította az ajkát, kurtán bólintott, és nekilódult. A hálószobájában belebújt egy könnyű vászoncipőbe, aztán sietve a kijárat felé vette az irányt.

Megállt odakint az ajtó előtt, de sehol sem látta a látogatót, ezért gyors léptekkel megindult a park felé vezető ösvényen, bár elképzelhetetlennek tartotta, hogy a férfi mégis elfogadta a meghívását. Mégis muszáj volt biztosra mennie. A nagymamája látni akarta az idegent, és Gabriella nem szeretett volna csalódást okozni neki.

Az asszony a világot jelentette a számára, mivel a szülei egyetlen hatalmas partiként fogták fel az életet, és a gyerekeikkel nem igazán törődtek. A fivérei sokkal idősebbek voltak nála, gyakorlatilag alig emlékezett azokra az időkre, amikor még egy háztartásban éltek. Amint Gabriella elég idős lett, ragaszkodott hozzá, hogy Aceenán élhessen Lucia királynővel, aki sokkal inkább az anyja volt, mint az igazi. Már csak ezért sem lett volna képes soha nemet mondani neki.

De bármennyire is kereste, úgy tűnt, mintha az amerikai látogatót elnyelte volna a föld.

És nem kért tőle névjegyet sem! Gabriella ingerült volt, és haragudott magára is, de még inkább a férfira.

Végigszáguldott az ápolt pázsittal borított területek mellett, majd befordult az első sövénynél, és nekirohant egy széles hátnak. Elfojtott egy rémült sikolyt, és igyekezett visszanyerni az önuralmát.

– Látom, élt a meghívással, és mégis úgy döntött, hogy megnézi a parkunkat.

Alex feléje fordult, és megigazította a nyakkendőjét.

– Továbbra sem érdekel a park. Csak reménykedem, hogy mégis lehetőségem nyílik beszélni a nagymamájával.

– Maga igazán makacs, mondhatni, alattomos.

– Makacs vagyok, de az alattomos jelzőt egész biztosan nem használnám. De ha magát boldoggá teszi... – A férfi megvonta széles vállát. – Van valami oka annak, hogy utánam settenkedett?

– Nos... – Gabriella a legszívesebben sarkon fordult volna, hogy visszameneküljön szeretett könyvei közé. – Kiderült, hogy Lucia királynő mégis beszélni szeretne magával.

– Szóval mégsem annyira mindentudó a nagymamája kívánságait illetően, mint hitte?

Gabriella összeszorította a száját, és felvetette a fejét, mint egy makrancos csikó.

– Csak próbáltam megvédeni őt. Ezt nem vetheti a szememre.

– De még mennyire, hogy megtehetem!

Gabriella csak pislogott, és próbált olvasni a férfi kifürkészhetetlen vonásaiban. Lehetetlenség lett volna megmondani, hogy az idegen csak ugratja-e.

– Micsoda durvaság!

Alex felsóhajtott, és a szívére tette a kezét.

– Megígérem, hogy dolgozni fogok ezen... útban a nagymamájához.

Gabriella gyorsan hátat fordított neki, nehogy a férfi észrevegye a mosolyát.

– Mégér egy próbálkozást a dolog – vetette oda neki a válla fölött.

– Állok szolgálatára, *principessa*... – mormolta Alex, és követte.

Gabriella szándékosan figyelmen kívül hagyta a megjegyzést, és bevezette a nagyképű alakot a tágas előcsarnokba. Közben feltűnés nélkül végigmérte a szeme sarkából. A férfi közel sem tűnt olyan megilletődöttnek a drága festmények, vázák és szobrok láttán, mint várta. De mi másra számíthatna az ember egy rendkívül gazdag amerikaitól? Valószínűleg nem sok olyan dolog akad ezen a téren, amit a férfi nem látott még.

Bár Gabriella drága műtárgyak között nőtt fel, sosem tekintette ezt a luxust magától értetődőnek.

Lehet, hogy a férfi olyan, mint a szülei: sosem tud megelégedni azzal, ami van, ezért folyamatosan új élvezeteket, nagyobb izgalmakat keres.

Gabriella ellenben az apró és nyugalmas dolgokat szerette, és igazán kevés kellett neki ahhoz, hogy jól érezze magát: egy szépen berendezett szoba, egy jó könyv, egy izgalmas műtárgy. Sajnálta azokat az embereket, akik ezzel nem tudnak mit kezdeni.

– Odabent van – mondta a férfinak a reggelizőszoba bejáratánál.

– És miért nem megy be hozzá, hogy bejelentsen?

– Azt kellene tennem – mormolta Gabriella zavartan. – De sajnos nem emlékszem a maga nevére.

– Ez így nem volt igaz. A férfit Alessandrónak hívták, de a lány nem akarta, hogy túl fontosnak érezze magát.

– Alex – közölte a vendég kurtán.

– Semmi családnév?

– Di Sione.

– Kellene, hogy mondjon ez a név valamit a nagymamámnak?

– Valószínűleg nem túl sokat, hacsak nincs oda a botrányos történetekért, habár a nagyapám sikeres üzletemberként szerzett nevet magának kül- és belföldön egyaránt. De hogy mennyire lehet fontos egy európai királyi házban... – Alex hanyagul vállat vont.

– És miért érdeklődik a festmény iránt?

– Ahogy említettem, nagy műkedvelő és gyűjtő – jött a felelet alig észrevehető habozás után.

Gabriella nem hitt neki.

– Úgy vélem, több rejlik e mögött a történet mögött – mormolta rosszkedvűen. A férfi rejtélyes mosolyától borzongás futott végig a gerincén.

– Ó, abban teljesen biztos vagyok. De ha azt hiszi, hogy bármit is elhallgatok maga elől, akkor téved. Egyre inkább úgy érzem, hogy mi ketten hasonló pozíciót töltünk be a nagyszüleink életében.

– Hogy érti ezt?

– Alávetjük magunkat a parancsaiknak, és kénytelenek vagyunk úgy ugrálni, ahogy ők fütyülnek.

Gabriella majdnem felnevetett, de nem hagyhatta, hogy a férfi megneszelje: kezdi egyre mulatságosabbnak találni. Meg izgatónak... és veszélyesnek.

Határozottan kinyitotta az ajtót, és belépett. A nagymamája még mindig úgy ült ott, mint amikor magára hagyta, mégis másnak tűnt. A tartása sem volt olyan egyenes, mint szokott lenni.

– *Nonna*, megengeded, hogy bemutassam neked Alex di Sionét? Azért jött, hogy valamilyen „elveszett szeretőről” beszélgessek veled – jelentette be Gabriella, és igyekezett könnyed hangot megütni, miközben egy pillanatra sem tévesztette szem elől a nagymamáját.

Lucia királynő intett, hogy lépjenek közelebb, majd alaposan szemügyre vette Alessandrót.

– Az unokám szerint érdeklődik a festmény iránt.

– Igen. – Alex nem várta, hogy hellyel kínálják. Letelepedett az idős hölgygel szemben az egyik karosszékbe. Kinyújtotta hosszú lábát, és tökéletesen gondtalannak látszott, már-már úgy tűnt, hogy unatkozik. Gabriella nagymamája viszont szemmel láthatóan feszült volt.

– És milyen jellegű az érdeklődése, ha megkérdezhetem?

– A nagyapám megbízásából vagyok itt. – Alex kinézett a hatalmas ablakokon át a kertbe. – Az állítja, hogy a festmény érzelmi értékkel bír számára.

– A létezését sosem erősítették meg – jelentette ki Lucia királynő.

– Tudom, de úgy tűnik, a nagyapám meglehetősen biztos a dolgában. Azt állítja, hogy sok évvel ezelőtt ő birtokolta a képet, és most feltétlenül szeretné visszakapni.

Ezt követően súlyos csend telepedett rájuk. Olyan volt, mintha mindenki érzékelné egy láthatatlan negyedik személy jelenlétét a helyiségben. Gabriella lélegzet-visszafojtva figyelte, milyen behatóan tanulmányozza nagymamája Alex vonásait. Furcsán megindultnak tűnt, mintha szellemet látna.

– Azt mondta, hogy a nagyapja?

– Igen. Hajlandó lenne nagyon sok pénz fizetni ezért a festményért.

– Attól tartok, nem segíthetek.

– És miért nem? – kérdezte Alex kissé ingerülten.

– A kép már évek óta nincs a birtokomban.

– Szóval létezik? – kérdezte Gabriella. Más körülmények között elképesztően izgalmas lett volna ez az információ, de Alex di Sione jelenléte mindent tönkretett.

– Igen. – Nagymamája hangja hirtelen elvékonyodott, már-már elhalt. – Nagyon is valóságos.

– Eddig ezt miért nem említetted egyszer sem?

– Mert jobb, ha bizonyos dolgokat eltemetünk. Akkor legalább már nem okozhatnak fájdalmat.

– Nem sejti, merre lehet a festmény? – makacskodott Alex. A jelek szerint teljesen hidegen hagyta az idős hölgy fájdalma.

– Pontosan tudom, hogy hol van... Isola D'Orón. Részben emiatt nem követelhettem vissza soha.

– És a szigeten belül pontosan merre található? – faggatózott tovább Alex, teljesen érzéketlenül. Lucia királynő válaszul jegesen végigmérte.

– Várjon egy kicsit odakint, fiatalember! – Ezt olyan hangon mondta, amely semmi kételyt nem hagyott az álláspontjával kapcsolatban. Sőt! Jelezte, hogy azt feltételezi: Alex vita nélkül teljesíteni fogja a parancsát.

És Alex meg is tette, pedig nem volt szokása hagyni, hogy mások mondják meg neki, mit tegyen. Kurtán biccentett, majd elhagyta a helyiséget.

– Vele kell menned felkutatni a festményt – közölte Lucia, amint látogatójuk hallótávolságon kívülre került.

Gabrielle szíve majd kiugrott a helyéről.

– Miért?

– Szeretném látni, még egyszer utoljára. És nem akarom, hogy ez az ember rátehesse a kezét, amennyiben bebizonyosodik róla, hogy áruló.

– Nem értem... – Gabriella ingerülten megcsóválta a fejét.

– Nem fontos.

– De annak kell lennie, ha hirtelen egy olyan festményről kezdesz beszélni, amelynek eddig még a létezését sem voltál hajlandó elismerni. Csak annyit tudok, hogy valami köze van hozzád, és van benne valami... botrányos.

Gabriella nyelt egy nagyot. Milyen sokat törte a fejét ezen a titokzatos festményen! A nagymamájának kétségtelenül többet jelentett, mint eddig feltételezte. Amikor készült, Lucia még bizonyára nagyon fiatal lehetett, és hajadon. Ennek ellenére Gabriella nehezen tudta elképzelni, hogy a nagymamája képes lett volna bármi szenvedélyes és illetlen dolgot művelni. Szeretőt tartani... abban az időben! De feltéve, hogy a festmény valóban létezik, kétségkívül őt örökítette meg rajta az ismeretlen festő. A megbízó pedig csakis Lucia egykori szeretője lehetett.

Lucia királynő vett egy mély lélegzetet, és unokája szemébe nézett. Gabriellát mélyen megrázta a nagymamája tekintetében látott érzelmek kavalkádja: szomorúság, mély fájdalom, összetört szív. Olyan dolgok voltak ezek, amelyekről Gabriella sokat olvasott, de ő maga még sosem tapasztalta meg.

– Amikor fiatal vagy, igen erős a csábítás, hogy a szívedre hallgass az eszed helyett. Épp elégszer láthattad ezt a szüleid esetében, bár ők már rég nem hozhatják fel mentséggé, hogy fiatalok lennének. Éppen ezért tanítottalak téged arra, hogy mindig a józan ész vezérelje a cselekedeteidet. Mert ha az ember a szenvedélybe menekül, annak sosem lesz jó vége... a nők esetében legalábbis.

Gabriella komoran bólintott.

– Igen, tudom. – A fivéreire gondolt, akik hagyták, hogy a hangulataik és a vágyaik irányítsák őket, kedvük szerint. És a szüleikre, akik ebben remek példával jártak elől. Gabriella emiatt döntött úgy egészen korán, hogy a nagymamájához költözik, és váratlan határozottsággal érvényt is szerzett az akaratának.

– A szívünk szeszélyes és veszélyes tanácsadó – folytatta Lucia királynő. – De tanultam a hibáimból.

– Természetesen – felelte Gabriella, mivel semmi egyéb nem jutott az eszébe.

– Menj vele! – követelte ismét a nagymamája, sokkal erőteljesebb hangon, mint korábban. – Hozd vissza a festményt, de jusson eszedbe ez a beszélgetés, és ne feledd, mit mondtam neked!

– Nem hiszem, hogy veszélybe kerülhet a szívem a küldetés során.

– Ez a férfi rendkívül vonzó, *mia piccola*.

Gabriella elmosolyodott.

– Csak egy idegen. És elég öreg ahhoz, hogy... nos, az apám talán nem lehetne, de egy idősebb nagybácsi már igen.

– A hozzá hasonló férfiak jól tudják, mit kell tenniük, hogy megszerezzék, amit akarnak.

– Én pedig tudom, hogyan tartsam őt távol magamtól – vágott vissza Gabriella.

Lucia királynő továbbra is szkeptikus maradt.

– Ha nem folyton a könyveidről beszélnél...

– Minden világos, *Nonna*. Nem fogok romantikus viszonyba bocsátkozni, mégis van egy kis gond. Miért vinne magával?

– Te vagy az egyetlen, aki képes hozzáférni a festményhez, mert nálad van a kulcs.

Gabriella ráncolni kezdte a homlokát.

– Nincs nálam semmiféle kulcs.

– Dehogyan nincs, *piccolina*. A festmény az egyik birtokon lett elrejtve, amely egykor a királyi család tulajdonában volt. Titkos rekeszben található, egy másik festmény mögött.

– És a kulcs?

Lucia királynő kinyújtotta a kezét, és megérintette a nyakláncot, amelyet Gabriella viselt.

– Ott van a szíved fölött... a kezdetektől fogva.

Gabriella döböntően meredt az aranyláncán függő virág alakú medálra. A királyi ékszeres ládikóból származott, és az anyja nem nézte sokba, mert túl egyszerűnek és jelentéktelennek tűnt. Gabriella viszont elbűvölő kis remekműnek tartotta.

– A nyakláncom?

– Igen. Amint sikerül bejutnod a helyiségbe, egyszerűen csak bedugod a kulcsot a képkeret hátulján lévő keskeny nyílásba. A festményt ezek után félre lehet hajtani, mögötte pedig megtalálod az „elveszett szeretőt”.

A nagyapja jó néhány válasszal adós maradt neki.

Alex nem volt hozzászokva, hogy olyasmit tegyen, amit nem ő kezdeményezett. Ennek ellenére most mégis itt állt egy pompás udvarház előcsarnokában, kegyvesztett olasz arisztokraták vendégeként.

Az egyik hölgy nem kifejezetten felelt meg a királyi fenségekről alkotott elképzelésének. Előnytelen szemüvegével, lezser öltözékével és már-már fiús modorával jobban hasonlított egy felháborodott bagolyhoz, mint egy hercegnőhöz.

Normális körülmények között Alex azt sem hagyta volna, hogy csak így egyszerűen kiküldjék a szobából, de úgy gondolta, hogy ez a megfelelő pillanat az elmélet tesztelésére, mely szerint az ember több legyet foghat mézzel, mint ecettel, bár igazából gyűlölte, ha férfias sármját kellett bevetnie az észérvek és a határozott fellépés helyett. Mivel azonban egy haldokló ember utolsó kívánságának teljesítése volt a tét, aki ráadásul a saját nagyapja volt, úgy érezte, nincs más választása.

Bezárult mögötte az ajtó. Amikor megfordult, látta, hogy Gabriella hercegnő közeledik felé alaktalan pólójában és testhez simuló nadrágjában. A szeme óriásinak tűnt a szemüvege mögött. Ez csak megerősítette Alex első benyomását, miszerint a lány leginkább egy bagolyhoz hasonlít.

– Nos, *principessa*? Miféle titkokat bízott magára a nagymamája?

Gabriella összeszorította az ajkát. Ez a fickó nem veszi őt komolyan.

– Tudom, hol a festmény – közölte nyersen, és karba tette a kezét.

– Remek! Rajzolja le nekem a kincses térképet egy szalvétára, és már itt sem vagyok!

– Semmi rajz. Kénytelen lesz magával vinni, ha meg akarja szerezni. – Ahogy egy arrogáns mozdulattal hátradobta a haját, a lány egy pillanatra valóban fenségesnek tűnt.

Alex felnevetett, de a hangja elég feszülten csengett.

– Szó sem lehet róla!

– Nincs más választása – vágott vissza Gabriella. – Nem tudja, hogyan juthat el arra a helyre, és a kép pontos rejtekhelyét sem ismeri.

– Szakértője vagyok az információszerzésnek.

– Csakhogy nálam van a kulcs! – kiáltott fel Gabriella diadalittasan. – Pontosabban tudom, hogy merre található. És a segítségem nélkül sosem fog rábukkanni.

– A kulcs? – Alex egy szavát sem hitte.

– És a hozzá tartozó használati utasítás.

Alex élesen végigmérte ellenfelét. Ez a fura könyvmoly nem volt különösebben vonzó, ráadásul közel sem tűnt annyira fenségesnek, mint ahogy az egy hercegnő esetében elvárható lett volna, viszont meglehetősen okos volt, és egyértelműen kárörvendő. Ez kiszámíthatatlanná tette. Pedig az élet már enélkül is éppen elég megerőltető. Alex ezért is részesítette előnyben a komplikációktól mentes, csak a testiségre korlátozódó kapcsolatokat a női nem képviselőivel. Viszont ilyesmi egy ennyire rideg teremtés esetében, mint Gabriella, szóba sem jöhet.

– Nem hiszem, hogy létezik bármilyen kulcs vagy titokzatos rejtekhely, amelyhez a maga segítségével nélkül ne juthatnék hozzá.

Gabriellának elkerekedett a szeme. Úgy tűnt, hogy a férfi kezdi végre komolyan venni.

– Semmi gond – felelte könnyedén. – Jó utat Isola D’Oróra! Legkésőbb a megérkezése után rádöbben majd, mennyire túlértékelte önmagát.

– Semmi oka rá, hogy ennyire cinikus legyen.

– Ez nem cinizmus, hanem realizmus.

– Amennyiben tényleg birtokolja az ominózus kulcsot, miért nem vág neki egyedül, és hozza el azt az átkozott festményt?

A lány gyorsan lesütötte a szemét.

– Sajnos nem ilyen egyszerű a dolog. A D’Oro család tagja vagyok. Még ha technikailag vissza is térhetnék a szigetre, problémásnak bizonyulhat számomra, hogy hozzáférjek a festményhez.

– Értem – válaszolta Alex, ami azért nem felelt meg teljesen az igazságnak. – Szóval mi lesz a fedősztori? Tehetős amerikai üzletember a szeretője társaságában?

– Felejtse el! – szakította félbe Gabriella égő arccal.

– Van jobb ötlete?

– Semmiképp nem akarok botrányba keveredni. Szóval ne próbáljon nagy felhajtást csapni a dologból!

– Ez nekem legalább annyira nem áll érdekemben, mint magának. Mint már mondtam, a festményt egy magángyűjtemény számára szeretném megszerezni.

– Miért nem bízom magában? – merengett Gabriella némi hallgatás után.

– Miért kellene? – kérdezte tőle Alex hanyagul.

– Akkor ezt tisztáztuk – állapította meg Gabriella bosszúsan. – A botránynak még csak a szele sem érinthet bennünket. Nincs kétségem, hogy hallott a szüleim megalázó kalandjairól, így el tudja képzelni, milyen kiéhezve várják a sajtó hírnei, hogy nekem eshessenek, amennyiben akár csak egyetlen parányi okot is adok nekik erre.

Alex agyában gonosz ötlet kezdett formálódni, és halványan elmosolyodott.

– Amennyiben valóban nem akar a szeretőm lenni...

– Kizárt!

– Nos, akkor csupán a személyi asszisztensemként jöhet velem.

– Ezt senki sem venné be, hiszen végül is hercegnő vagyok! – közölte Gabriella megsemmisítő hangnemben, miközben elfintorította az orrát, és megrázta sötét hajkoronáját. Ebben a pillanatban valóban olyan volt, mint egy sértett királyi fenség.

Alex szeme elkeskenyedett.

– Hogy szokott kinézni normális körülmények között? Úgy értem, amikor a nyilvánosság elé lép. Bizonyára nem így – feltételezte.

Gabriella egy hajszálnyival még jobban felszegte apró állát.

– Csak ritkán mozdulok ki, de olyankor egy stylist áll a rendelkezésemre.

– És mi a helyzet a szemüveggel?

– Általában kontaktlencsét viselek.

Úgy tűnt, hogy a férfi ezen elgondolkozik, aztán megfontoltan bólintott.

– Gabriella D’Oro hercegnő... Azt hiszem, tényleg láttam képeket magáról az interneten, de sosem ismertem volna fel a jelenlegi álruhájában. Igazán figyelemreméltó az átalakulás. – Lelki szemei előtt megjelent a vele szemben álló lány egy sokkal elegánsabb kiadásban. Karcsú volt, rendkívül nőies és feltűnően vonzó. Persze feleannyira sem érdekes és izgató, mint most.

– Méret után készült, egyedi tervezésű ruhákban és rafinált alsóneműkben, amelyek elrejtik az összes előnytelen területet, teljesen más nő lesz bárkiből. Vegye még hozzá a drága sminket, amely minden apró hibát elfed.

– Ez teljesen elfogadhatatlan lenne a jelenlegi helyzetünkben – zárta rövidre Alex a magyarázkodást, és ismét tetőtől talpig végigmérte a lányt. – A jelenlegi külsejével maga tökéletes személyi asszisztens lenne... Senki nem nézné hercegnőnek, sőt még második pillantásra sem méltatná. Ez leegyszerűsítene a dolgokat, és távol tartaná tőlünk a sajtó munkatársait is. – Alex látta, hogy Gabriella valósággal tajtézkodik a dühtől, mégis csodálatra méltó önuralmat tanúsít.

– Micsoda nevetséges ötlet! – tiltakozott a lány. – Különben is, a jelenlegi öltözésem tökéletesen kényelmes és praktikus.

– Ahhoz, hogy a kanapén összegömbölyödve bújja a könyveit? – találgatott Alex gúnyosan.

– Mi mást kéne tennem a kanapén? – kérdezte Gabriella kihívóan.

Alex felvonta a szemöldökét.

– Ó, lenne pár ötletem.

– Mégis mi? Teázzak?

Alex alig merte elhinni, hogy a lány tényleg ennyire naiv, de a sötét szempárban nyomát sem látta

bizalmatlanságnak vagy cinizmusnak.

- Mennyi idős tulajdonképpen?
- Huszonhárom. Szóval ne kezeljen úgy, mint valami butuska diáklányt!
- *Cara mia*, az én szememben maga valóban az.
- Miért, hány éves?
- Semmi köze hozzá!

Legnagyobb meglepetésére a megjegyzésével sikerült megnevettetnie a lányt.

– Már csak annyit kellett volna hozzátennie, hogy „drága gyermekem”. Az emlékeztetett volna rá, hogy az embernek muszáj tiszteletet mutatnia az idősebbek felé.

Ennek hallatán Alex is elnevette magát. Nem volt hozzászokva az efféle visszavágásokhoz. Legfőleg a nagyapja engedett meg magának ilyesmit vele szemben. Mások még csak gondolni sem mertek arra, hogy tengelyt akasszanak vele. Sem az üzleti partnerei, sem a szeretői, az őt állandóan körülvevő talpnyalók meg pláne nem. Nem volt ideje igazi kapcsolatokra. Hiszen végül is ott volt még a családja és az ezzel járó kötelezettségek, a jelenlegi küldetést is beleértve.

– Akkor ezt eldöntöttük. Mostantól maga a személyi asszisztensem. A gyakorlati félévét töltő egyetemistaként kísér el Isola D’Oróra, még hozzá azzal a céllal, hogy megismerkedhessen a sziget történelmével és kultúrájával, miközben én üzleti tárgyalásokat bonyolítok.

– Játsszam el egy gyakornok szerepét?

– Pontosan. Viszont a Gabriella név túlzottan modoros. Mit szólna ahhoz, hogy Gabby? Ez egész kedvesen hangzik, nem gondolja?

– Utálok ezt a nevet!

– Fogadni mernék, hogy a családjához kapcsolódó botrányokat még jobban utálja – vágott vissza Alex közömbösen. – Szóval, Gabby, szokj hozzá az új nevedhez és az új állásodhoz! Szerintem remekül kijövünk majd egymással.

– Ha az egész út során ilyen arrogánsan és idegesítően akar viselkedni, annak nem lesz jó vége – jósolta Gabriella komoran, felpaprikázva a tegeződéstől.

– Nem végig, legfeljebb egyszer-kétszer – ígérte Alex halálos komolysággal, és ezzel sikerült is kibillentenie a lányt az egyensúlyából. – Semmi pánik, valójában rendkívül barátságos fickó vagyok – bizonygatta.

– Akkor miért viselkedik ilyen cinikusan? – csúszott ki Gabriella száján a kérdés.

Alex vállat vont.

– Sokszor meglehetősen sivárnak tűnik az életem, ezért magam gondoskodom a szórakoztatásomról.

Sértődöttség helyett Gabriella váratlanul megértőnek mutatkozott.

– Ismerős. Mivel egy hatalmas birtokon élek, és egy idős hölgy az egyetlen társaságom, én is kénytelen vagyok elfoglalni magam. Éppen ezért a genealógia mellett elkezdtem csipkeveréssel foglalkozni.

– Csipkeveréssel? – visszhangozta Alex elképedten.

Gabriella elvörösödött.

– Egy régi kézimunka – magyarázkodott. – Az embernek sosem lehet elegendő apró csipketerítője. Főleg egy ilyen hatalmas házban.

Alex élesen végigmérte a lányt, mert meg akart bizonyosodni róla, hogy nem csak ugratja.

– Azt hiszem, ebben a kérdésben kénytelen leszek rád hagyatkozni.

A bizalmas, tegeződő hangnem arra utalt, hogy Signor Di Sione máris a személyi asszisztensének tekinti – vagyis a főnökének tartja magát. Gabriella sejtése hamarosan bizonyossággá vált.

– Megmutatnád a szobámat?

– *Perdono?*

– Holnap kora reggel indulunk. Értelmetlen lenne valahol máshol szállást keresnem, amikor itt egyértelműen elég hely van, nem gondolod?

– Eszébe sem jut, mekkora udvariatlanság meghívatni magát, ugye?

– Őszintén szólva, úgy érzem, nem túl vendégszerető hozzáállás fel sem ajánlani, hogy töltsen

itt az éjszakát. Főleg azok után, hogy valósággal rám kényszerítetted a társaságodat erre az útra. De ezúttal hajlandó vagyok szemet hunyni a dolog fölött. Most pedig légy jó kislány, és vezess végre a szobámba!